

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118274585
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Zelenák
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6118274585.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členiek senátu JUDr. Marty Šašinkovej a JUDr. Ley Gubovej, v právnej veci žalobcu Q.. A. S., Y.. X.X.XXXX, E. C. K. XX, XXX XX R. - N. Č. C. N., právne zastúpeného AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zast.: JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava o zaplataenie 276,72 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/166/2018-177 zo dňa 12.9.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/166/2018-177 zo dňa 12.9.2019 v napadnutom výroku I. a III. potvrdzuje a v napadnutom výroku II. mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 90,63 EUR od 23.11.2017 do zaplataenia a úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 186,09 EUR od 12.1.2018 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 276,72 EUR, vo zvyšku /úroku z omeškania/ žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa návrhom v upomínacom konaní domáhal od žalovaného zaplataenia sumy 276,72 EUR s príslušenstvom. Žalobca svoj nárok odôvodnil tak, že dňa 19.9.2017 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle zn. KIA Rio, EČV: R. XXX S., ktoré v čase dopravnej nehody patrilo poškodenému Q.. L. Y.. Škodovú udalosť spôsobil vodič iného motorového vozidla, ktorého zodpovednosť za škodu bola poistená u žalovaného. Škodová udalosť bola zaregistrovaná ako poistná udalosť č. 9564838117. Poškodený si dal svoje motorové vozidlo opraviť v autoservise žalobcu. Náklady na opravu predstavovali sumu vo výške 640 EUR s DPH, ktorá suma bola následne uplatnená u žalovaného faktúrou č. 2017076. Oznamením o poistnom plnení z 8.11.2017 žalovaný oznámil ukončenie šetrenia poistnej udalosti a z fakturovanej sumy za opravu vozidla poškodeného vo výške 640 EUR s DPH bola poškodenému priznaná suma vo výške 442,70 EUR a nepriznaná suma 90,63 EUR. Táto pohľadávka poškodeného bola následne postúpená na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávky z 20.11.2017.

3. Dňa 28.10.2017 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle zn. Ford Focus , H.: R., ktoré v čase dopravnej nehody patrilo poškodenému: Y. Z.. Predmetnú

škodovú udalosť spôsobil vodič iného motorového vozidla, ktoré bolo v čase škodovej udalosti povinne zmluvne poistené na zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného. Škodová udalosť bola zaregistrovaná ako poistná udalosť č. 9526907724. Poškodený si nechal svoje motorové vozidlo opraviť v servise u žalobcu. Náklady na opravu tohto motorového vozidla boli vo výške 2048 EUR. Táto suma bola následne uplatnená u žalovaného faktúrou 2017099. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 2.1.2018 oznámil žalovaný ukončenie šetrenie poistnej udalosti. Suma priznaná a uhradená žalovaným predstavovala 1797,29 EUR. Celková nepriznaná suma predstavuje 250,71 EUR. Táto pohľadávka poškodeného bola postúpená zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 10.1.2018 na žalobcu. Žalovaný v prípade poistnej udalosti č. 9564838117 krátil poistné plnenie za neprimerane účtovanú cenu práce za 1NH mechanických a lakovníckych prác a to neoprávnene. Žalobca postupoval pri oprave vozidla v súlade s technologickými normami výrobcu vozidla, pričom si určil cenu, ktorá je v porovnaní a inými servismi v danom regióne výhodnejšia. Žalobca si fakturoval za 1NH mechanických a lakovníckych prác sumu vo výške 25 EUR bez DPH. Cenu určenú žalovaným vo výške 16,67 EUR bez DPH považoval žalobca za neprimeranú. Žalovaný krátil poistné plnenie za údajne nepreukázanú originalitu sady ochrannnej lišty. Žalobca použil pri oprave vozidla originálne náhradné diely, čo preukazujú aj čísla jednotlivých náhradných dielov, čo by žalovaný zistil porovnaním čísla náhradného dielu, ak by vykonal riadne šetrenie škodovej udalosti. Žalovaný krátil náhradu za žalobcom určené časové jednotky za lakovacie práce. Časové jednotky v rozsahu 2,9 hod. určené žalobcom sú primerané vzhľadom na rozsah opráv, ktoré bolo nutné vynaložiť na uvedenie vozidla do pôvodného stavu a súladné s technologickými normami výrobcu vozidla. Žalovaným bola krátená náhrada za lakovací materiál podľa žalobcu nedôvodne, a to vzhľadom na technológiu lakovania a použitý lak - metalíza. Žalovaný taktiež krátil poistné plnenie pri poistnej udalosti č. 9564838117 za 1Nh lakovníckych prác, keď cenu účtovanú vo výške 20 EUR, označil za neprimeranú. Túto cenu žalobca považoval v porovnaní s inými servismi v regióne za porovnateľnú o čom priložil cenníky. Žalovaný krátil poistné plnenie za údajne žalobcom neprimerane účtované ceny náhradných dielov. Žalobca uviedol, že na opravu vozidla použil výhradne originálne náhradné diely, čo preukázal aj nadobúdacími dokladmi. Vo vzťahu ku kráteniu poistného plnenia žalovaným za lakovací materiál, uviedol žalobca, že tieto náklady sa odvíjajú od použitia technológie lakovania a výška lakovacej konštanty zohľadňuje materiál použitý pri lakovaní. V danom prípade bol použitý lak - metalíza, preto použitie vyššej lakovacej konštanty žalobcom ako 100% je dôvodné. K namietanej absencii výmeny znaku a nápisu modelu, uznal žalobca dôvodnosť obrany žalovaného a v časti zaplatenia 37,72 EUR a 16,13 EUR, t.j. spolu v sume 53,86 EUR na žalobe netrval. Zotrval však na nepriznaní nároku vo výške 186,09 EUR (250,71 EUR - 64,62 EUR). Žalobca si v súlade s § 517 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka uplatnil aj nárok na úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 276,72 EUR.

4. Žalovaný namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/192/2004, a to z dôvodu že obaja poškodení mali voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Práve poškodení predstavovali subjekty, ktorí boli dlžníkmi žalobcu. Uzatvorením zmlúv o postúpení pohľadávok nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodených na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku nikdy poškodení neuhradili, a teda im nikdy takáto pohľadávka nevznikla). Žalovaný tiež namietal absenciu konkrétneho prejavu vôle poškodených ako postupcov týkajúci sa postúpenia samotnej pohľadávky.

5. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že právnym základom nároku poškodených na náhradu škody voči žalovanému ako zodpovednostnej poisťovni je zodpovednostný vzťah, ktorý vznikol medzi poškodenými a škodcami a existencia poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel zriadeného u žalovaného a nakoniec § 4 ods. 2 a § 15 ods. 1 z.č. 381/2001 Z.z., z ktorých ustanovení sa konštantne dovodzuje priamy nárok poškodeného voči zodpovednostnej poisťovni. Pokiaľ ide o nárok poškodených na náhradu škody, potom zodpovednosť škodcu, ktorý spôsobil škodu na majetku poškodených a nároky voči škodcovi, zakladá právna úprava zodpovednosti za škodu obsiahnutá najmä v § 427 a § 420 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaný namietal, že poškodení boli dlžníkmi žalobcu, a preto nemohli platne postupovať svoje pohľadávky na žalobcu, súd prvej inštancie uviedol, že § 525 Občianskeho zákonníka vymedzuje, ktoré pohľadávky nie je možné postúpiť. V prípade pohľadávky poškodených na náhradu škody voči zodpovednostnej poisťovni nejde o žiadnu z takých pohľadávok, ktorých postúpenie je zo zákona vylúčené. Skutočnosť, že postupca je súčasne dlžníkom postupníka, pričom dlžnícky vzťah má iný právny základ ako postupovaná pohľadávka nie je žiadnym dôvodom, pre ktorý by bolo možné považovať postúpenie pohľadávky za neplatné alebo odporujúce zákonu. Pokiaľ žalovaný namietal, že postupované pohľadávky neexistujú, pretože

poškodení neuhradili fakturované ceny servisných prác, súd uviedol, že jednak vznik a trvanie nároku poškodených na náhradu škody voči žalovanému ako zodpovednostnej poisťovni, nemá žiaden súvis s úhradou ceny servisných prác autoservisu a tiež, že je možné postúpiť nielen splatné pohľadávky alebo pohľadávky, ktoré síce v momente postúpenia existujú ale nedospeli, ale aj budúce pohľadávky, teda pohľadávky ktoré v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky ešte neexistujú a majú vzniknúť až v budúcnosti /rozhodnutie NS ČR z 29.2.2012 sp. zn. 33Cdo/4658/2009/. Súd posúdil námietky žalovaného, podľa ktorého sú zmluvy o postúpení pohľadávok neplatné ako nedôvodné a aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní dovodzoval zo zmlúv o postúpení pohľadávok z 10.1.2018 a z 20.11.2017 predložených žalobcom.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný, hoci povinný postupovať pri likvidácii poistných udalostí s odbornou starostlivosťou a disponujúc kalkuláciami opráv od žalobcu, neuviedol v rámci svojej procesnej obrany v čom považuje kalkulácie opráv poškodení motorových vozidiel predložené žalobcom za nesprávne alebo neprimerané. Žalovaný sa vo vzťahu ku výške náhrady škody, ktorú žalobca preukázal faktúrami za opravu poškodených motorových vozidiel a ku nim pripojenými kalkuláciami, žiadnym spôsobom nevyjadril. Žalovaný nesporel množstvo ani cenu účtovaných servisných prác, nesporel použitie ani cenu náhradných dielov uvedených v kalkuláciách opráv, neuviedol použitie, ktorých náhradných dielov v súvislosti s opravou poškodených motorových vozidiel považuje prípadne za nedôvodné a nakoniec ani nepredložil inú kalkuláciu opráv, ktorou by preukázal rozdiely, hoci jej existenciu tvrdil. Pretože žalovaný relevantným spôsobom nesporel žalobcom uplatnenú výšku nákladov na uvedenie poškodených motorových vozidiel do stavu pred ich poškodením, dospel konajúci súd k záveru, že žalobcom žalovaný nárok je dôvodný a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 276,72 EUR.

7. Vo vzťahu k úroku z omeškania súd žalobu zamietol a to s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017. Najvyšší súd SR zaujal právny názor, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Na strane druhej peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2011 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona č. 381/2011 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Ustanovenie § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Z dikcie ustanovenia § 11 ods. 6 písm. a/, b/ zákona č. 381/2001 je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. V prejednávanej veci podľa súdu prvej inštancie žalovaný splnil povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že oznámením o poistnom plnení z 5.11.2017 a oznámením o poistnom plnení z 2.1.2018 poskytol žalobcovi, resp. poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť poistné plnenie, ktoré si poškodený nárokoval. Preto dospel konajúci súd k záveru, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. splnil, nebol preto povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania s plnením náhrady škody sa dostane až vtedy, ak po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradí v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z.. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobu v časti uplatnených úrokov z omeškania ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške proti neúspešnému žalovanému.

8. Proti rozsudku vo výroku II. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý poukázal na obdobnú skutkovú a právnu otázku úrokov z omeškania pri krátenom poistnom plnení, ktorá už bola viackrát rozhodnutá, judikovaná, pričom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Žiline, Krajského súdu v Prešove a aj Krajského súdu v Bratislave. Odvolacie súdy priznali nárok žalobcov v skutkovo a právne obdobných veciach. Žalobca zdôraznil, že pokiaľ žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti č. 9564838117 dňa 7.11.2017 a poistnej udalosti č. 9526907724 dňa 27.12.2017, bolo jeho povinnosťou plynúcou mu priamo zo zákona/ § 797 ods. 3 OZ/ poskytnúť poškodeným v lehote 15 dní poistné plnenie vo forme náhrady škody. Žalovaný si však túto svoju povinnosť, nesplnil, k čomu ho zaviazal až konajúci súd I. výrokom napadnutého rozhodnutia, no pri vyhodnocovaní úrokov

z omeškania už súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne právne vyhodnotil stav veci. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím zamietol žalobcom uplatnený úrok z omeškania pri poistnej udalosti z dôvodu, že podľa názoru súdu poskytol žalovaný žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť poistné plnenie. Súd prvej inštancie však pri samotnom rozhodovaní, ako aj pri odôvodnení svojho rozhodnutia opomenul tú skutočnosť, že žalobca si uplatnil úrok z omeškania ako sankciu žalovaného za nesplnenie peňažnej povinnosti v súlade s ust. § 517 OZ, nie ako sankciu za nesplnenie nepeňažnej povinnosti podľa ustanovení zákona o PZP. Žalobcom uplatnený nárok na úrok z omeškania, je právne odôvodnený ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka ako sankcia za nesplnenie povinnosti peňažnej povahy, t.j. riadne a včas uhradiť poistné plnenie.

9. K rozhodnutiu NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 žalobca uviedol, že závery rozsudku nie je možné aplikovať na predmetný prípad aj z toho dôvodu, že žalobca si neuplatnil úrok z omeškania podľa špeciálnej právnej normy - zákona o PZP. Z citovanej právnej vety v rozsudku Najvyššieho súdu SR zároveň vyplýva, že Najvyšší súd SR sa v predmetnom rozsudku vôbec nezaoberal skutočnosťou, či žalobca má alebo nemá nárok na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, t.j. za nesplnenie peňažnej povinnosti, ale vo svojich úvahách sa venuje len úroku z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP. Najvyšší súd SR teda nevylúčil aplikáciu úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v prípade omeškania s poskytnutím peňažného plnenia. Poukázal na princíp právnej istoty a jej základného atribútu a to požiadavky zásadnej predvídateľnosti súdnych rozhodnutí vzhľadom na rozhodnutia v skutkovo a právne obdobných veciach, v ktorých súdy priznali žalobcom nárok na úroky z omeškania. Postupom súdu prvej inštancie v prejednávanej veci bol porušený princíp právnej istoty, princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca zastáva názor, že II. výrok v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol je vecne a právne nesprávny. Súd prvej inštancie pri posúdení nároku žalobcu na príslušenstvo pohľadávky postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou a judikatúrou, čím došlo k naplneniu žalobcom uvádzaných odvolacích dôvodov. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v II. výroku a zaviazal žalovaného aj na úrok z omeškania tak, ako ho žalobca špecifikoval v žalobe a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. Proti rozsudku vo výroku I. a III. podal včas odvolanie aj žalovaný, podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, ktorý považuje rozsudok za nesprávny, nezákonný a arbitrárny. Podľa názoru žalovaného je rozsudok výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí nepreskúmateľnosťou. Súd prvej inštancie sa nedostatočne a nesprávnym spôsobom vysporiadal so samotnou aktívnou legitimáciou žalobcu. Poškodení mali postúpiť tzv. pohľadávky, ktoré mali voči žalovanému, ktoré však vyplývajú z ich záväzkov voči žalobcovi, čo v konečnom dôsledku znamená, že mali postúpiť pohľadávky, ktoré predstavujú ich záväzky a nie pohľadávky, čo podľa žalovaného je práve v rozpore s ust. § 524 ods. 1 OZ. Z uvedeného potom podľa žalovaného vyplýva, že žalobca nemohol byť aktívne vecne legitimovaný v predmetnom súdnom konaní. Zároveň poukázal na skutočnosť, že v samotných zmluvách o postúpení pohľadávky absentuje konkrétny prejav vôle poškodených ako postupcov týkajúci sa postúpenia samotných pohľadávok na žalobcu. Taktiež samotný predmet zmlúv o postúpení pohľadávok je potrebné považovať za rozporuplný, nejasný a presne nešpecifikovaný. Žalovaný zdôraznil, že zmluvy o postúpení pohľadávok sú neplatné právne úkony. V závere podotkol, že konajúci súd III. výrokom zjavne nesprávne priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom je nepochybné, že žalobca úspešný v plnom rozsahu nebol. Vzhľadom na uvedené navrhol zrušiť I. a III. výrok rozsudku a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca a uviedol, že arbitrárne rozhodnutie je také rozhodnutie, ktoré je založené na svojvôli súdu, neopierajúce sa o zákon, založené na ľubovôli súdu. Uvedené však nemožno tvrdiť o žalovaným napádanej časti rozsudku, ktorá obsahuje dostatok dôvodov ako aj odkaz na relevantné ustanovenia zákona. Z napadnutého rozsudku je zrejmé, že prvostupňový súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalovaného. K neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok poukázal na ust. § 797 ods. 2 OZ a uviedol, že nárok na náhradu škody, resp. poistného plnenia, vzniká okamihom vzniku škody a neviaže sa na vykonanie opravy motorového vozidla a teda nie je ani rozhodujúce v prípade navrátenia veci do predošlého stavu kto a ako (t.j. platobné miesto) uhradí škodu. Právna skutočnosť, ktorá podmieňuje vznik nároku je vznik škodovej udalosti. Je potrebné rozlišovať vzťah poškodených a žalovaného a vzťah poškodených a žalobcu ako autoservisu. Predmetom konania je nárok na krátené náhrady škody z jednotlivých poistných udalostí, ktorí poškodení postúpili na žalobcu, t.j. predmetom konania je vzťah poškodených a žalovaného. Je iba zhoda okolností,

že servis vykonávajúci opravu a žalobca, ktorý nadobudol pohľadávky je tá istá osoba Právne postavenie žalovaného sa postúpením pohľadávky nijako nezmenilo. Pre toto konanie je irelevantné, či pohľadávka autoservisu (a zároveň žalobcu) bola poškodenými uhradená a žalovaný tento vzťah nemá ani právo spochybňovať alebo nejako doň vstupovať. Koná sa o pohľadávkach poškodených voči žalovanému, ktoré vznikli momentom vzniku predmetných poistných udalostí, a ktoré boli postúpené žalobcovi, tie sú predmetom konania a žalovaný sa môže vyjadrovať iba k týmto pohľadávkam ako takým, nie však ku vzťahu žalobcu a poškodených. Tvrdenie žalovaného, že poškodení sú dlžníkmi žalobcu neobstojí. Poškodení majú pohľadávku voči poisťovni - žalovanému, a to nárok na náhradu škody. Nárok na plnenie vznikne, ak nastane skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poisťiteľa plniť, teda, ak nastane poistná udalosť. Právo na plnenie škody ako poistného plnenia nie je podmienené žiadnou inou skutočnosťou, ako napríklad úhradou faktúry zo strany poškodených. Žalobca navyše, poukázal aj na skutočnosť, že časť nároku na náhradu škody bola zo strany žalovaného poukázaná priamo na účet žalobcu. Poukázal na rozhodnutia Krajského súd v Košiciach v identických veciach a zdôraznil princíp právnej istoty, ktorý je upravený v čl. 2 ods. 2 CSP a na princíp preferencie platnosti právnych úkonov. Neplatnosť právneho úkonu je reštriktívnou výnimkou, ku ktorej možno interpretačne dospieť iba v prípade, ak konkrétny úkon za žiadnych okolností neobstojí ako platný. K zmluvám o postúpení pohľadávok žalobca uviedol, že tieto obsahujú jasné označenie účastníkov zmluvy a tiež identifikáciu postupovanej pohľadávky. Je tiež nepochybné, že postupcovia v uvedenom prípade vyjadrili svoju vôľu postúpiť pohľadávky na postupníka, a to vyjadrením súhlasu s výškou a špecifikáciou postupovanej pohľadávky. Na základe uvedených skutočností považuje žalobca námietku aktívnej legitímácie namietanú žalovaným za irelevantnú a nedôvodnú. Žalobca navrhol rozsudok v I. a III. výroku ako vecne správny a riadne odôvodnený potvrdiť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

12. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

13. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3, C.s.p. oznámený na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 24. 6. 2022. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a s dôvodmi odvolania žalobcu a žalovaného, vyjadrením žalobcu k odvolaniu žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti výroku II. rozsudku je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku II. zmeniť. Naproti tomu odvolanie žalovaného proti výroku I. a III. napadnutého rozsudku nie je dôvodné a odvolaniu nie je možné vyhovieť.

14. Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

15. Podľa § 387 ods. 1, C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Podľa § 387 ods. 2, C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku vo výroku I. a III. ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu naň poukazuje.

18. Odvolací súd k odôvodneniu vecne správneho napadnutého rozsudku /vo výroku I. a III./ a k odvolacím dôvodom žalovaného dodáva, že v predmetnom konaní sa súd prvej inštancie riadne vysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalovaný v odvolaní namietal, že poškodení plánovali postúpiť na žalobcu pohľadávky, ktoré vznikli z neuhradenia vystavených faktúr za vykonanú

opravu motorového vozidla. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že poškodení teda mali postúpiť pohľadávky, ktoré predstavujú ich záväzky a nie pohľadávky, čo je v konečnom dôsledku v rozpore s ust. § 524 ods. 1 OZ. Preto žalobca nemohol predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt v predmetnom konaní. Zároveň žalovaný zdôraznil, že v samotných zmluvách o postúpení pohľadávky absentuje konkrétny prejav vôle poškodených ako postupcov, týkajúci sa postúpenia samotných pohľadávok na žalobcu. Zmluvy o postúpení pohľadávky sú podľa žalovaného absolútne neplatným právnym úkonom. S týmto tvrdením žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje a v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie uvádza, že nárok na náhradu škody, resp. poistného plnenia vzniká okamihom vzniku škody /poistnou udalosťou/ a neviaže sa na vykonanie opravy motorového vozidla /§ 797 ods. 2 OZ/. Je irelevantné, či poškodení skutočne uhradili faktúru za opravu motorového vozidla. Neobstojí námietka žalovaného, že poškodení sú dlžníkmi žalobcu, títo majú pohľadávku voči žalovanému ako poisťovní, ktorá predstavuje nárok na náhradu škody vzniknutej poistnou udalosťou. Právo na poistné plnenie nie je podmienené ani úhradou faktúry zo strany poškodených.

19. Zmluvami o postúpení pohľadávok došlo jednak k postúpeniu pohľadávok a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodenými a žalobcom ako autoservisom, ktorý opravu realizoval. Úhradu faktúry za opravu motorového vozidla v tomto prípade supluje samotné postúpenie. Je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodeným ako následok dopravnej nehody. Nejde o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia v zmysle § 525 ods. 1 Obč. zák.. Odvolací súd preto dospel k názoru, že v konaní bolo na základe vykonaného dokazovania preukázané, že na motorových vozidlách vznikla škoda a v akej výške, medzi stranami /poškodenými/ a žalovaným bola uzavretá platná poistná zmluva a žalovaný čiastočne nárok na náhradu škody aj plnil, a to bez predchádzajúceho osvedčenia o tom, či poškodení za opravu vozidla autoservisu zaplatili. Námietka žalovaného je teda nedôvodná, pretože núti žalobcu /poškodených/, aby škodu, ktorú nezavinili najprv uhradili a následne boli odkázaní na úhradu škody od žalovaného. Účelom poistenia je minimalizovať škodu poškodeného v rozsahu poistnej zmluvy, a to účelne a v primeranom čase. Skutočnosť, či poškodení zaplatili cenu opravy MV autoservisu nemá priamy vplyv na povinnosť poisťovne poskytnúť žalobcovi poistné plnenie. Je potrebné tiež uviesť, že žalovaný v oznámení o poistnom plnení zo dňa 8.11.2017 a zo dňa 2.1.2018 túto skutočnosť žiadnym spôsobom nenamietal, naopak poukázal časť nároku na poistné plnenie v zmysle ust. § 797 ods. 3 OZ priamo na účet spoločnosti, ktorá opravu realizovala /žalobca/. Samotný žalovaný tak svojím postupom, kedy poskytoval čiastočné plnenie žalobcovi na základe predmetnej poistnej udalosti, akceptoval aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Čiastočné plnenie poskytnuté žalovaným predstavovalo čiastočné plnenie nároku žalobcu postúpeného predmetnou zmluvou o postúpení pohľadávky žalobcovi poškodenými, a to práve z titulu nákladov súvisiacich s opravou motorového vozidla, preto námietka žalovaného smerujúca k popretiu aktívnej vecnej legitimácie žalobcu nemohla byť krajským súdom ako súdom odvolacím vyhodnotená ako dôvodná.

20. Odvolací súd na záver uvádza, že nebol splnený a preukázaný žiadny dôvod, ktorý by umožňoval žalovanému jednostranne krátiť poistné plnenie. Navyše žalovaný v konaní nijako nerozporoval faktúry za opravu motorových vozidiel a k pripojeným kalkuláciám sa nevyjadril, pričom konajúcemu súd nepredložil inú /vlastnú/ kalkuláciu opráv, ktorá by preukazovala ním tvrdené rozdiely. V oznámení o poistnom plnení zo dňa 8.11.2017 len uviedol, že priznaná kalkulácia je na základe Slovepxerty, ktorá však žalovaným predložená nebola. V oznámení o poistnom plnení zo dňa 2.1.2018 žalovaný uviedol, že náklady na opravu boli priznané podľa kalkulácie programu AUDATEX vypracovanej Slovepxertou s.r.o. v zmysle ohliadky po oprave, ktorú /kalkuláciu/ však opätovne v konaní nepredložil. Navyše Program AUDATEX, ktorý údajne použil žalovaný pri kalkulácii poistného plnenia nebol medzi stranami zmluvne dohodnutý, preto nemôže byť rozhodujúcim podkladom pre výpočet výšky opravy, ale môže mať len odporúčací charakter na porovnanie pre žalovaného ako poisťovňu, pričom nemôže byť podľa neho určovaná neprímeranosť účtovania ceny práce zo strany /autoservisu/ žalobcu. Žalobca taktiež v konaní predložil faktúry s podrobným položkovým zoznamom prác a materiálov /kalkulácia/, ktoré boli použité na opravu motorových vozidiel a pre porovnanie predložil aj ceníky preukazujúce ceny prác pre rovnaké alebo obdobné motorové vozidlá vybraných servisov v danom regióne. Čím preukázal účtovanú cenu ako primeranú. Súd prvej inštancie správne ustálil, že cena opravy v časti normohodín je primeraná a námietka žalovaného nedôvodná a nepreukázaná.

21. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti nároku na náhradu trov konania / výrok III./, keďže bol žalobca v časti istiny v konaní úspešný, neúspešný bol len v časti príslušenstva a to úroku z omeškania. Rozhodol tak v zmysle ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a § 256 ods. 1 C.s.p., podľa pomeru jeho úspechu vo veci a procesného zavinenia s tým, že úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Civilný sporový poriadok zohľadňuje pomer úspechu vo veci z priznanej istiny a nie z príslušenstva pohľadávky pokiaľ je žalované spolu s istinou a nie samostatne. Žalobca bol v konaní v časti istiny plne úspešný, neúspech predstavovalo len príslušenstvo pohľadávky, t.j. úrok z omeškania. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol v časti istiny úspešný v plnom rozsahu, má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

22. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu proti výroku II. napadnutého rozsudku, odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť.

23. Odvolací súd prisvedčil odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia zo strany súdu prvej inštancie v časti zamietnutia uplatnených úrokov z omeškania, a to predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, na ktoré sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia zamietavého rozhodnutia v časti príslušenstva pohľadávky odvolával ako na rozhodnutie, závery ktorého mali vo vzťahu k predmetnej sporovej veci podstatný význam, bolo následne nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021, zrušené a vec bola NS SR vrátená na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie totiž aj v kontexte predmetného rozhodnutia NS SR vyvodil právny záver, že žalovaný si ako poisťovateľ splnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, preto nebol povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania by sa s plnením náhrady škody dostal až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v lehote určenej súdom neuhradil priznanú náhradu škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, preto žalobu v časti žalobcom požadovaného úroku z omeškania zamietol. Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom náleze uviedol, že výklad, ktorý poskytuje rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, (ktorý si zároveň osvojil aj súd prvej inštancie v predmetnej sporovej veci), v sebe subsumuje záver, že poisťovňa sa dostáva do omeškania a je povinná platiť úrok z omeškania nie bezprostredne po tom, ako si poškodený voči nej uplatnil priamy nárok podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP a ani potom, čo uplynuli lehoty podľa § 11 ods. 6, 7 zákona o PZP, ale až po doručení meritórneho rozhodnutia v spore, kde poisťovňa vystupovala ako žalovaná, pričom rozsudok bol stotožnený s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. Ústavný súd SR však konštatoval, že hoci vzťah poškodeného a poisťovateľa je vzťahom osobitným (a teda nie bežným vzťahom veriteľ - dlžník), čo sa prejavuje v osobitných konštrukciách § 11 ods. 6 - 8 zákona o PZP, ktoré modifikujú osobitnou úpravou následky § 563 Občianskeho zákonníka, predmetné ustanovenia nemôžu viesť k takému výkladu, ktorým by viedol k nepriznaniu úrokov z omeškania z dôvodnej, mimosúdne osobitne kvalifikovaným spôsobom uplatňovanej istiny. Výklad poskytnutý zo strany NS SR v napadnutom rozhodnutí v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, čím sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy, ktorá má (v rámci zákona o PZP) za cieľ zlepšenie postavenia poškodeného, keďže v zmysle predmetného právneho predpisu bol zákonodarcom vykreovaný osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi. Rovnako aj v súlade so smernicou EP a Rady č. 2009/103/ES sa vyžaduje, aby členské štáty zaviedli povinnosť poisťovne (alebo jej likvidačného zástupcu) do troch mesiacov reagovať na žiadosť poškodeného o náhradu škody, ktorá má byť podporená primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo inými rovnocennými správnymi sankciami, pričom smernica zároveň výslovne vyžaduje, aby sa zabezpečilo, že poškodenej osobe budú vyplatené aj úroky. K identickému právnenému záveru dospel Ústavný súd SR aj v náleze, sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021.

24. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 30Bdo/27/2021 zo dňa 23.2.2022 ako súdu dovolacieho, ktorý v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na citované nálezy ústavného súdu a konštatuje, že ak súdy pri výklade ust. § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP vychádzali výlučne z gramatického výkladu uvedených ustanovení, nezohľadnili účel prijatej právnej normy a výklad neuskutočnili eurokonformným spôsobom. Prijatým nesprávnym výkladom následne spôsobili, že žalobcovi odopreli časť uplatneného nároku (úrok z omeškania), a to s odôvodnením, ktoré nedalo logické a udržateľné odpovede na podstatné otázky výkladu predmetných ustanovení. Preto pokiaľ bol Ústavným súdom Slovenskej republiky označený ako ústavne nesúladný spôsob akým všeobecné súdy dospeli k záveru o vzniku práva poškodeného na úrok z omeškania až po uplynutí lehoty

na plnenie určenej súdom po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške škody, je potrebné rovnaký záver prijať aj v tejto veci. Najvyšší súd dal do pozornosti aj predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach, konkrétne rozsudok z 21. mája 2020, sp. zn. 1Cob/100/2019, rozsudok z 29. septembra 2020, sp. zn. 2Cob/200/2019 a rozsudok z 27. apríla 2017, sp. zn. 1Cob/109/2016, v ktorých už Krajský súd v Bratislave prijal záver, že povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP sa vzťahuje výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti upravenej v ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP, avšak nezbavuje poisťovateľa povinnosti poisťovateľa platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenia podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP včas.

25. S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 90,63 EUR od 23.11.2017 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 186,09 EUR od 12.1.2018 do zaplatenia /deň nasledujúci po uplynutí 15 dňovej lehoty v zmysle ust. § 797 ods. 3 veta prvá OZ/.

26. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok /vo výroku II./ podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

27. K žalovaným uvádzaným argumentom v odvolaní o odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že tieto boli vyjadrené len vo všeobecnej rovine. Po preskúmaní veci dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p. a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa § 220 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd dodáva, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Opätovne krajský súd považuje za potrebné poukázať na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý za protiústavné a arbitrárne považuje len tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchyľne od veci samej alebo aj extrémne nelogické, so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, o ktorý prípad tu v danej sporovej právnej veci nešlo (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 476/2017 - 14 zo dňa 1. augusta 2017).

28. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil, keďže neboli naplnené odvolacie dôvody uvádzané žalovaným.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. S poukazom na ust. § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

30. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3: 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1, C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1, C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).